

The process en la setmana clau número 237

Aquí la meva percepció de com està el tema després d'haver llegit articles i raonaments per aquí i per allà. De ben segur que m'ho puc menjar en patates en qualsevol moment i que tot plegat pot estar massa influït per com m'agradaria que anés la Història.

Spoilers:

- És bona idea que el president vagi al Senat.
- El 155 legitima una DI segons dret internacional.
- El joc de les relacions internacionals ens va a favor.
- Espanya ho sap i per això està tan desesperada.
- El tema acaba bé pels catalans, d'una forma o altra.

Puigdemont al Senat?

Sembla que el MHP intervindrà al Senat, però no crec que hi vagi a recórrer el 155 sinó a denunciar-lo i reforçar la legitimitat de la DI de cara al món. És una bona jugada de comunicació, doncs et mostres amb prou raó com per anar a la gola del llop a explicar-te. Entenc les reticències, però opino que no anar-hi és mostrar-te en fals, com si amaguessis alguna cosa. També entenc la por a que detinguin el President, però amb el món mirant seria una barbaritat i cremaria Barcelona.

És cert, si hi ha algun estat capaç d'actuar així és Espanya, però de veritat penso que no s'hi atreviran. Amb el major Trapero ja van frenar.

I així Puigdemont acaba la seva jugada parlant al món des de Madrid i deixant-ho tot en mans del Senat, que només ha de signar el 155 perquè comenci la festa. Ho faran? Sembla el més probable, però permeteu-me que ho posi en dubte.

Espanya: del relat als fets

La maquinària de l'estat porta setmanes amenaçant amb tot el que té i traient foc pels queixals. Amb el Congrés, el Senat, la majoria de mitjans de comunicació, la Corona, els piolins, els ultres al carrer, la fiscalia i els tribunals "venidos arriba", els grans bancs i empreses i el ferm suport de l'Europa institucional.

Per anul·lar ja d'entrada l'argument del respecte a la llei, voldria recordar que Espanya és avui un estat governat per una banda criminal organitzada formada per fills de franquistes, que ha redefinit el terme corrupció fins a límits insospitats.

Amb un rei imposat que ignora els que no pensen com ell i que pressiona empreses amb treballadors de tots els colors i uns mitjans catalanofòbics. En major o menor mesura, tots han traït ja la seva essència i han perdut bastant el dret a exigir respecte per la llei. Em sembla perillós oblidar-nos-en.

Segueixo. Espanya juga a l'estratègia de la por, a tots els nivells i de forma agressiva, el plec del 155 podria ser un guió de Stephen King. Però a mi no em sembla pas l'actitud d'algú que se sap guanyador i que domina la situació. Més encara si repassem els fets darrere el relat:

- 1- El referéndum es ilegal.
- 2- El referéndum no existe.
- 3- Bueno ¿pero lo habéis aplicado o no?
- 4- ¿Seguro?
- 5- ¿Y si meto a dos pacifistas en la cárcel tampoco?
- 6- Me estás obligando al 155...
- 7- Va, convocas elecciones y lo dejamos en paz
- 8- ¿No? Pues va a ser 155 HARD MODE ON Y LO VAS A FLIPAR VIVASPAÑA
- 9- ¡VIVA!
- 10- Oye, pero ven al Senado y nos hacemos unas porras luego

És a dir, molt bordar, però el seu únic cop real és l'empresonament dels Jordis, i que necessitin tenir alguna cosa per negociar, malgrat el cost d'imatge, em sembla significatiu. El cas és que cada vegada han venut més barat aturar el 155 i crec que hi ha dos motius... Un és obvi, la impossibilitat d'aplicar-lo efectivament. Vagues sectorials xungues, mitjans en rebel·lió, manifestacions constants, aturada econòmica... és un pollo considerable per moltes ganes que en tinguin alguns. El caos duraria mesos i mesos, és insostenible per a tots. L'altre motiu el desenvoluparé després, doncs haurem de recular una mica. Crec que el Gobierno està desesperat, que està sol, i que estan enrabiats perquè la seva única opció és que nosaltres frenem i ens rendim... perquè tenim una mà guanyadora per necessitat.

Catalunya: dels fets al relat

L'1 d'octubre va ser un drama emocional i els dies de després van ser molt durs, però comunicativament va ser un èxit. No us ho prengueu malament, els fets són certs i vertaders, però la maquinària catalana per difondre-ho i facilitar-ho als mitjans del món ha estat ràpida, eficaç i proactiva, fins al punt que ha de sortir el ministre d'exteriors a fer el ridícul a la BBC dient que eren fake news. Espanya no té temps de canviar la percepció exterior, sobretot si van passant coses noves.

Anem a repassar la seqüència dels fets des del bàndol català.

- 1- Celebro l'1 d'octubre gràcies a l'empoderament del poble.
- 2- Acepto els resultats, però suspenc l'aplicació del mandat ciutadà per oferir diàleg.
- 3- No em moc ni un mil·límetre durant setmanes.

Per què? A què espera el govern català? Per què la CUP està callada tres setmanes després? Per què Artur Mas perd cabell?

Catalunya espera el 155 per Declarar la Independència acollint-se a una figura del dret internacional que es diu "Últim recurs" i que bàsicament empara una secessió unilateral si un

estat viola o revoca un acord intraestatal d'autonomia o segueix un patró persistent d'injustícies cap a un grup dins l'estat.

Si Catalunya, amb l'opinió pública mundial a favor, declara la Independència emparant-se en aquest recurs, el tema queda en mans d'institucions internacionals, que hauran de decidir si hi ha base jurídica suficient. Espero i imagino que el govern català porta anys acumulant proves, com les sentències contra un Estatut aprovat pel Parlament i retallat pel Congrés, campanya de signatures inclosa, entre moltes altres.

La signatura del Senat dóna al 155 valor jurídic i això pot ser la prova final per adornar el cas català en tribunals internacionals.

Això no garanteix que Espanya no reaccioni amb violència desmesurada, però compte perquè tot el que facin des de la Declaració ja es jutjarà a l'exterior. En aquest cas, el que vagin dient Tajani, Júnker i Tusk ja no importarà tant... i això em porta al segon motiu que dèiem abans. Per què, en el fons, Espanya no vol aplicar el 155 i Europa tampoc?

Relacions internacionals

Un recull de fonts diverses permet una fabulació amb cert sentit, que podria ser certa. Es diu que hi ha dotze països disposats a reconèixer Catalunya de seguida. Alguns europeus han donat símptomes -com Eslovènia i els que encara recorden els Tercios de Flandes- i segur que hi haurà els típics estats incòmodes i frikis, com Venezuela o Corea del Nord.

Però els reconeixements importants, si són certs els rumors, són els de Rússia, Xina i Israel, que podrien tenir a Europa molt preocupada. Rússia té ganes de vendre-li gas a Catalunya si aquesta no pot comprar-lo a Algèria com es fa a través d'Europa. Xina ja ha invertit una millonada al Port de Barcelona, on té molts plans de futur, i Israel et compra deute extern amb el canvi que duu a la butxaca i vés que no et vulgui vendre quatre tancs.

També hi ha rumors sobre Canadà, però vés a saber. El que és segur és que Estats Units no és posiciona institucionalment de forma contundent, que ja els hi va bé un euro dèbil i que Amazon i Tesla estan fent inversions gegantines a Catalunya.

El cas és que aquests socis orientals són molt incòmodes per Europa. Segur que preferirien una Catalunya productiva dins la UE, però gestionar l'orgull d'Espanya no és fàcil i els deu horroritzar la idea que vetin l'entrada per sempre. La realitat és que només Europa compra deute extern espanyol (a part del propi Gobierno a través del fons de pensions) i que Espanya entraria en fallida si Catalunya s'aïlla de mala manera i té socis potents.

Per això l'Europa institucional recolza la campanya de la por i fa tot el possible perquè Catalunya freni. Sinó, Espanya activa el 155 i els catalans tenen base legal per presentar un cas d'Independència com a últim recurs.

És a dir, que potser aviat Europa haurà d'escollir què resulta més barat: mantenir la unitat d'Espanya o la seva pròpia.

Els escenaris

Tota aquesta setmana tindrem tempesta mediàtica desfermada per intentar rematar l'estratègia de la por. Suposo que això ens deixa tres escenaris...

a) L'estratègia de la por funciona i Puigdemont frena convocant eleccions. Crec que això pot passar si el conte dels suports internacionals és fals. Però em costa de creure que els dos bàndols hagin arribat fins aquí si ho fos.

b) Adormir el 155 per aconseguir que l'independentisme es trenqui. Si s'empesquen un nou termini per allargar l'entrada en vigor, tenen més temps per reforçar l'estratègia de la por i a la base social independentista li poden tremolar els genolls.

c) Confirmar el 155 i fer-ho saltar tot. Catalunya proclama la DI acollint-se al dret internacional i protegeix el territori i les institucions unes hores/dies fins que arribin els reconeixements. Què succeirà? Probablement cap de les tres coses...

Personalment no crec que Europa deixi caure Espanya ni arriscar-se a que Rússia i Xina entrin al cor d'Europa per la porta del darrere. Opino que hi haurà por i mediastorm fins a l'últim moment però que, si resistim l'estratègia de la por una mica més, haurem guanyat sigui amb una DI o amb Europa obligant a negociar per evitar-la.

Sobre la legitimitat

Voldria rematar amb el tema de la legitimitat, de cara als que veuen injust el que està fent la Generalitat. Mireu, el 27-S el front sobiranista va guanyar les eleccions amb majoria absoluta i un programa inequívocament independentista, amb Referèndum + DUI.

Sí, és cert que amb el 48% dels vots, però també és cert que no pots comptar tot Podem al bàndol del NO. I, en qualsevol cas, el que és innegable és que la majoria unida més gran que hi ha ara mateix al país és la independentista. Això és així.

Em sap greu que la majoria parlamentària no sigui del gust de molts, però és el que té la democràcia i a vegades t'has de fer fotre perquè governen els altres. No s'hi val canviar les normes de joc posant en dubte la seva legitimitat.

Si això no us convenç, recordeu que l'altra opció és frenar i quedar-se en una Espanya que s'ha tret ja les màscares.

Ara sí, no? Benvinguts a la independència, doncs. I no patiu, que quan la tinguem declarada us deixarem dir que vosaltres hi vauc creure tota l'estona.

Àlex Solà, periodista.

Director de benegre.cat

@alex_sola